Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Tredje Afdeling)

6. oktober 2015*

»Præjudiciel forelæggelse — elektroniske kommunikationsnet og -tjenester — direktiv 2002/20/EF — artikel 13 — afgift for tilladelse til at installere faciliteter — anvendelsesområde — kommunal ordning, hvorefter ejerne af pyloner og sendemaster til mobiltelefoni pålægges en afgift«

I sag C-346/13,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Cour d'appel de Mons (Belgien) ved afgørelse af 7. juni 2013, indgået til Domstolen den 25. juni 2013, i sagen:

Ville de Mons

mod

Base Company SA, tidligere KPN Group Belgium SA,

har

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, M. Ilešič, og dommerne A. Ó Caoimh, C. Toader, E. Jarašiūnas (refererende dommer) og C.G. Fernlund,

generaladvokat: N. Wahl

justitssekretær: fuldmægtig C. Strömholm,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 13. maj 2015,

efter at der er afgivet indlæg af:

— Ville de Mons ved avocate N. Fortemps

— Base Company SA, tidligere KPN SA, ved avocats A. Verheyden, S. Champagne og M. Derijke

— den belgiske regering ved J. Van Holm, som befuldmægtiget, bistået af avocat J. Bourtembourg

— Europa-Kommissionen ved J. Hottiaux og L. Nicolae, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 8. juli 2015,

* Processprog: fransk.

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 13 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/20/EF af 7. marts 2002 om tilladelser til elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (tilladelsesdirektivet) (EFT L 108, s. 21).

2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med en tvist mellem Base Company SA, tidligere KPN Group Belgium SA (herefter »Base Company«), og byen Mons vedrørende en afgift på pyloner og sendemaster til mobiltelefoni, som er opført på denne bys område.

Retsforskrifter

EU-retten

3 Tilladelsesdirektivets artikel 1 med overskriften »Formål og anvendelsesområde« bestemmer i stk. 2:

»Dette direktiv finder anvendelse på tilladelser i forbindelse med udbud af elektroniske kommunikationsnet og -tjenester.«

4 Direktivets artikel 2, stk. 2, litra a), indeholder følgende definition:

»a) »[g]enerel tilladelse«: retlige rammer, der er fastsat af medlemsstaten, og som sikrer ret til at udbyde elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester samt opstiller sektorspecifikke forpligtelser, der, i medfør af dette direktiv, kan gælde alle eller specifikke typer elektroniske kommunikationsnet og -tjenester«.

5 Direktivets artikel 13 med overskriften »Afgifter for brugsrettigheder og tilladelser til installation af faciliteter« har følgende ordlyd:

»Medlemsstaterne kan give den relevante myndighed tilladelse til at opkræve afgifter for brugsret til radiofrekvenser eller numre eller for tilladelser til at installere faciliteter på, over eller under offentlig eller privat ejendom, som afspejler behovet for at sikre, at disse ressourcer udnyttes optimalt. Medlemsstaterne sikrer, at sådanne afgifter er ikke-diskriminerende, transparente, objektivt begrundede og forholdsmæssigt afpassede efter det tilsigtede formål og tager hensyn til målene i artikel 8 i [Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/21/EF af 7. marts 2002 om fælles rammebestemmelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (rammedirektivet) (EFT L 108, s. 33)].«

Belgisk ret

6 Den 5. marts 2007 vedtog kommunalrådet i Mons afgiftsforskrifter, hvorved der blev indført en afgift på pyloner og master til udsendelse af mobiltelefonsignaler (herefter »afgiftsforskriften«), som finder anvendelse fra afgiftsåret 2007 og fremefter.

7 Afgiftsforskriften præciserer i artikel 1 med overskriften »Afgiftens genstand«, at den nævnte afgift finder anvendelse på »pyloner til udsendelse eller master af en vis størrelse, som er anlæg på eget anlægsområde, der fandtes under beskatningsåret, og som er beregnet til at bære forskellige former for antenner, der er nødvendige for mobiltelefonnettets rette funktion, og som ikke har kunnet placeres på et eksisterende anlægsområde (tag, kirke [...])«.

8 Afgiftsforskriftens artikel 3 med overskriften »De afgiftspligtige« bestemmer i stk. 1, at »alle fysiske eller juridiske personer, der ejer en af de faciliteter, der er nævnt i [afgiftsforskriftens] artikel 1«, skal betale denne afgift.

9 Afgiftsforskriftens artikel 4 med overskriften »Afgiftssatsen« bestemmer, at den i hovedsagen omhandlede afgift udgør 2 500 EUR pr. pylon eller mast til udsendelse af mobiltelefonsignaler.

Tvisten i hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

10 Det fremgår af de sagsakter, der er fremlagt for Domstolen, at Base Company er operatør af et offentligt telekommunikationsnet, og at selskabet i denne egenskab ejer og driver et net af pyloner, der understøtter telekommunikationsantenner til mobiltelefoni i Mons.

11 Myndighederne i Mons fremsendte i henhold til afgiftsforskriften tre opkrævninger til Base Company af den i hovedsagen omhandlede afgift for skatteåret 2008 vedrørende i alt 7 500 EUR. Disse afgiftsopkrævninger blev påklaget til Collège communal (kommunalbestyrelsen) i Mons. Klagen blev afvist, hvorefter opkrævningerne blev indbragt for Tribunal de première instance de Mons (førsteinstansretten i Mons), der annullerede dem. Mons iværksatte appel til prøvelse af denne dom ved den forelæggende ret. Denne ret nærer tvivl vedrørende anvendelsen af tilladelsesdirektivets artikel 13 i hovedsagen.

12 På denne baggrund har Cour d'appel de Mons besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Forbyder [tilladelsesdirektivets] artikel 13 lokale og regionale myndigheder af budgetmæssige eller andre grunde at afgiftspålægge netværksoperatørers erhvervsvirksomhed, der materialiserer sig på deres område i form af pyloner, master eller antenner til udsendelse af mobiltelefonsignaler, der er knyttet til denne virksomhed?«

Om det præjudicielle spørgsmål

13 Med sit spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om tilladelsesdirektivets artikel 13 skal fortolkes således, at det er til hinder for, at en afgift som den i hovedsagen omhandlede kan pålægges ejeren af anlæg på eget anlægsområde, såsom pyloner eller sendemaster, der har til formål at bære de for mobiltelefonnettets funktion nødvendige antenner, og som ikke har kunnet placeres på et eksisterende anlægsområde.

14 Det bemærkes indledningsvis, at tilladelsesdirektivet i henhold til direktivets artikel 1, stk. 2, finder anvendelse på tilladelser i forbindelse med udbud af elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (dom Belgacom og Mobistar, C-256/13 og C-264/13, EU:C:2014:2149, præmis 35).

15 Direktivet fastsætter ikke kun regler vedrørende procedurerne for udstedelse af tilladelser eller brugsret til radiofrekvenser eller numre og indholdet af disse tilladelser, men ligeledes vedrørende arten eller endog størrelsen af de økonomiske byrder, som er knyttet til disse procedurer, og som medlemsstaterne kan pålægge virksomhederne i sektoren for elektroniske kommunikationstjenester (dom Belgacom og Mobistar, C-256/13 og C-264/13, EU:C:2014:2149, præmis 29 og den deri nævnte retspraksis).

16 Som det fremgår af Domstolens faste praksis, er det inden for rammerne af tilladelsesdirektivet, at medlemsstaterne ikke kan opkræve andre afgifter eller gebyrer i forbindelse med udbud af elektroniske kommunikationsnet og -tjenester end dem, der er fastsat i dette direktiv (jf. i denne

retning domme Vodafone España og France Telecom España, C-55/11, C-57/11 og C-58/11, EU:C:2012:446, præmis 28 og 29, samt Belgacom og Mobistar, C-256/13 og C-264/13, EU:C:2014:2149, præmis 30 og den deri nævnte retspraksis).

17 Som generaladvokaten i det væsentlige har anført i punkt 33-36 i forslaget til afgørelse, følger det heraf, at for at tilladelsesdirektivets bestemmelser kan finde anvendelse på en afgift som den i hovedsagen omhandlede, skal det forhold, der udløser afgiften, være knyttet til den almindelige tilladelsesprocedure, der i henhold til tilladelsesdirektivets artikel 2, stk. 2, litra a), sikrer ret til at udbyde elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester (jf. i denne retning domme Kommissionen mod Frankrig, C-485/11, EU:C:2013:427, præmis 30, 31 og 34, Vodafone Malta og Mobisle Communications, C-71/12, EU:C:2013:431, præmis 24 og 25, og Fratelli De Pra og SAIV, C-416/14, EU:C:2015:617, præmis 41).

18 For så vidt angår tilladelsesdirektivets artikel 13, som den forelæggende rets spørgsmål i den foreliggende sag vedrører, har Domstolen i den henseende fastslået, at denne bestemmelse ikke omfatter alle de afgifter, som den infrastruktur, der muliggør levering af elektroniske kommunikationsnet og -tjenester, kan undergives (dom Belgacom og Mobistar, C-256/13 og C-264/13, EU:C:2014:2149, præmis 34).

19 Denne artikel vedrører således betingelserne for opkrævning af afgifter for brugsret til radiofrekvenser eller numre eller for tilladelser til at installere faciliteter på, over eller under offentlig eller privat ejendom (dom Belgacom og Mobistar, C-256/13 og C-264/13, EU:C:2014:2149, præmis 31 og den deri nævnte retspraksis).

20 I den foreliggende sag fremgår det af forelæggelsesafgørelsen, at den i hovedsagen omhandlede afgift »påhviler alle fysiske eller juridiske personer, der ejer en facilitet«, nemlig »pyloner til udsendelse eller master af en vis størrelse, som er anlæg på eget anlægsområde […], og som er beregnet til at bære forskellige former for antenner, der er nødvendige for mobiltelefonnettets rette funktion, og som ikke har kunnet placeres på et eksisterende anlægsområde (tag, kirke [...]).«

21 I henhold til Domstolens praksis henviser begreberne »faciliteter« og »installere«, der er anvendt i tilladelsesdirektivets artikel 13, til henholdsvis den fysiske infrastruktur, der muliggør udbud af elektroniske kommunikationsnet og -tjenester, og til deres fysiske installation på de pågældende offentlige eller private ejendomme (dom Belgacom og Mobistar, C-256/13 og C-264/13, EU:C:2014:2149, præmis 33 og den deri nævnte retspraksis).

22 Selv om den i hovedsagen omhandlede afgift pålægges ejere af pyloner og sendemaster, som er beregnet til at bære antenner, der er nødvendige for mobiltelefonnettets rette funktion, og disse udgør fysisk infrastruktur, der muliggør udbud af elektroniske kommunikationsnet og -tjenester, forekommer denne afgift ikke at frembyde de karakteristika, der kendetegner en afgift, som pålægges virksomheder, der udbyder elektroniske kommunikationsnet og -tjenester, til gengæld for retten til at installere faciliteter.

23 Som det fremgår af de indlæg, der er afgivet for Domstolen, forekommer det derudover ikke, at det forhold, der udløser afgiften, som påhviler enhver ejer af pyloner eller sendemaster, hvad enten vedkommende er indehaver af en tilladelse, der er udstedt i henhold tilladelsesdirektivet eller ej, er knyttet til den almindelige tilladelsesprocedure, der giver virksomhederne ret til at udbyde elektroniske kommunikationsnet og -tjenester, hvilket det imidlertid tilkommer den forelæggende ret at efterprøve.

24 Henset til de ovenstående betragtninger skal det fremsatte spørgsmål besvares med, at tilladelsesdirektivets artikel 13 skal fortolkes således, at det ikke er til hinder for, at en afgift som den i hovedsagen omhandlede kan pålægges ejeren af anlæg på eget anlægsområde, såsom pyloner eller sendemaster, der har til formål at bære de for mobiltelefonnettets funktion nødvendige antenner, og som ikke har kunnet placeres på et eksisterende anlægsområde.

Sagens omkostninger

25 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Tredje Afdeling) for ret:

Artikel 13 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/20/EF af 7. marts 2002 om tilladelser til elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (tilladelsesdirektivet) skal fortolkes således, at det ikke er til hinder for, at en afgift som den i hovedsagen omhandlede kan pålægges ejeren af anlæg på eget anlægsområde, såsom pyloner eller sendemaster, der har til formål at bære de for mobiltelefonnettets funktion nødvendige antenner, og som ikke har kunnet placeres på et eksisterende anlægsområde.

Underskrifter